

være glubende at tage 14—15 pCt. i Skat af en saadan Mands Indtægt, er Forholdet jo et helt andet, hvor det drejer sig om Beskatning af en Indtægt, der udgør 10 pCt. af den paagældende Kapital. En saadan Indtægt er i en ganske anden Grad i Stand til at bære en høj Skat end en Indtægt, der udgør 4 pCt. af Kapitalen. Skatteevnen er saa himmelvidt forskellig, at de to Ting slet ikke taale Sammenligning. Det ærede Medlem for Vestervig gjorde sig ved Beregningen op til 14½ pCt. skyldig i et Par Fejl. For det første i den, at han medregnede Skibenes Konsulatafgift. Om det ærede Medlem har Ret i, at Dampskibsselskaberne ikke have nogen Nytte af denne Konsulatafgift, skal jeg lade være usagt, det kan der altid disputeres om. Men Forudsætningen for, at Skibene betale Konsulatafgift, er selvfølgelig den, at de have Nytte deraf. Og det ærede Medlem for Vestervig har selv i sin Tid stemt for Loven om Konsulatafgifterne. Men hvad der i denne Forbindelse særlig kommer i Betragtning, turde være det, at denne Konsulatafgift, ligesom alle andre Driftsudgifter jo er fra draget, før man kommer til de 10 pCt. af Aktieudbyttet, som beskattes, saa at den altsaa ikke kan regnes med i den Skat, der svarer af Aktieudbyttet. Det ærede Medlem har gjort sig skyldig i en anden Fejl, som dog var mindre, nemlig den, at skønt det Aktieselskab, han omtalte, tjener — hvilket han udtrykkelig nævnte — næsten hele sin Indtægt ved Arbejde i Udlandet, gik han dog ud fra, at Selskabet skulde betale fuld Skat, efter § 12 i Forslag til kommunal Skattelov, medens det virkelige Forhold er, at Selskaberne under disse Forhold kun udbetale den halve Skat. Det, som jeg har fundet ud som det rigtige, naar jeg for øvrigt bruger det ærede Medlems egne Tal, er, at en Mand, der har hele sin Formue anbragt i den Slags Dampskibsaktier, som det ærede Medlem talte om, vil i direkte Skat baade til Stat og Kommune betale 10 pCt. af sin Indtægt. Vil man nu undersøge, hvorvidt man der gaar Aktieselskaberne for nær, ligger det ikke fjernt at se, hvorledes en Mand vilde blive beskattet, som havde den samme Indtægt fra 4 pCt.s rentebærende Papirer. Han vilde da blive beskattet til Stat og Kommune under de samme Forudsætninger, som det ærede Medlem fra Vestervig fremførte, med 7¾ pCt., og Forskellen vilde altsaa være 2¼ pCt. Nu vil jeg nok spørge, om der egentlig virkelig kan siges noget imod, at en Indtægt, der udgør 10

pCt. af Kapitalen bliver beskattet med 2¼ pCt. mere end en Indtægt, der kun udgør 4 pCt. af Kapitalen. Jeg tror ikke, det vilde være meget let at fastholde dette Standpunkt.

Det, som jeg navnlig vilde have drøftet med det ærede Medlem, var Spørgsmaalet om den overordentlige Ulejlighed, som denne Lov vilde forvolde de kommunale Bestyrelser. Det ærede Medlem fremstillede det saaledes, at man næsten skulde tro, at hele Befolkningen det meste af Aaret kom til at foretage en Slags Kantonnementsøvelser, hvor de hverken havde Rist eller Ro for at faa Skatterne ansatte, berigtigede og for at komme af med Skatterne. Jeg tror, at hvem der fulgte det ærede Medlem, allerede havde Lejlighed til at bemærke, at der var megen Overdrivelse i, hvad han sagde, at der var en Mængde Forretninger for de kommunale Bestyrelser, som kun vilde forefalde lige over for ganske enkelte Skatteydere, medens det ærede Medlem fremstillede det, som om det var noget, der vilde komme til at gælde alle Skatteyderne. Dernæst ville ærede Medlemmer have bemærket, at pludselig begyndte det ærede Medlem fra Vestervig, da han skulde opregne Kommuneraadenes Vanskeligheder ved denne Lov, ogsaa at tale om den Ulejlighed, der faldt paa Skattekommissionerne, hvilket er noget helt andet end de kommunale Myndigheder. Da det ærede Medlem ikke er til Stede, skal jeg indskrænke mig til at sige, at vi have jo prøvet ganske det samme en Gang før, i 1870. Ved Loven af 2den Juli 1870 blev der indført netop den selvsamme Fremgangsmaade ved Paaligningen af Indkomstskat til Staten, og man har aldrig hørt, det jeg ved af, at noget Sogneraad eller nogen Sogneraadsformand den Gang har jamret sig, saaledes som det ærede Medlem gjorde, langt mindre, at nogen Sogneraadsformand eller noget Sogneraadsmedlem har været drevet til Randen af Fortvivlelse, til Selvmord eller Afsind, og det skønt der jo er den himmelvide Forskel mellem, hvad der skete den Gang, og hvad der skal ske nu, at nu ville Sogneraadene foretage sig al denne Ulejlighed med den Bevidsthed, at det er et Led i Arbejdet for at skaffe Penge ind i Statskassen, til at sætte Statskassen i Stand til at taale, at de Kommuner, de bestyre, faa en hel Del større Indtægt, end de have haft hidtil. Noget saadant var der slet ikke Tale om i 1870. Dernæst er det mærkeligt, at det ærede Medlem flere Gange, skønt det vilde blive saa frygteligt